

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

ו. מוצא שסתוף תשמו
ועשית כאשר נדרת לך
אלהיך נדבה אשר דברת
בפיך: דברים כג כד

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה לדבריו וס' ומעיקרא לזה אימיון:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה (בעמוד הקודם)
הא וכו' ולכך מצי
למיהרר הב"ה. עין למיל
דף פא ע"ב תוספות ד"ה
סוד:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

א] תיבות לא אמר כלום
נמתק: ב] דלעיל ומקוי
דטעמא: ג] באומר אילו:
ד] טעי ומעיקרא לא: ט] אמר
מנחה למנחה:

המנחות והנסכים פרק שנים עשר

ר. הרי עלי להביא את זו במחבת: אבל בשעת
אמר הרי עלי מנחה קחם ונשעת הפרשה
לשם נדר במחבת: | לא לאמר כלום. לא
כאשר נדרם. כתיב כמו שאמרת בשעת נדר

אלא שקבען בשעת נדר "אבל בשעת הפרשה לא יכאשר נדרת ולא כאשר הפרשת איתמר נמי אמר רבי אחא בר חנינא אמר ר' אסי אמר רבי יוחנן לא שנו אלא שקבען בשעת נדר אבל בשעת הפרשה לא כאשר נדרת ולא כאשר הפרשת: מתני' ^(א)האומר הרי עלי מנחה מן השעורים יביא מן החטים קמח יביא סולת בלא שמן ובלא לבונה יביא שמן ולבונה חצי עשרון יביא עשרון שלם עשרון ומוחצה יביא שנים ^(ב)רבי שמעון פומר: שלא התנדב בדרך המתנדבין: גמ' ^(ג)אמאי נדר ופתחו עמו הוא אמר חזקיה הא מני בית שמאי היא דאמרי תפוס לשון ראשון דתנן ^(ד)הריני נזיר מן הגרורות ומן הדבילה ב"ש אומרים נזיר ובית הלל אומרים: אינו נזיר ר' יוחנן אמר אפי' תימא בית הלל יבאומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך לא הייתי נזיר כך אלא כך אמר חזקיה לא שנו אלא דאמר מנחה מן השעורים אבל אמר מנחה מן הערשים לא מכדי חזקיה כמאן אמר לשמעתיא כבית שמאי ובית שמאי משום תפוס לשון ראשון הוא מה לי מן השעורין מה לי מן הערשים הדר ביה ומאי טעמא הדר ביה אמר רבא מתני' קשית' מאי איריא דתני מנחה מן השעורים ליתני מן הערשים אלא שמע מינה משום דטעי הוא ^(ה)בשעורים טעי בערשים לא טעי ורבי יוחנן אמר אפילו מן הערשים מכדי ר' יוחנן כמאן אמרה לשמעתיא כבית הלל וב"ה משום דטעי הוא בשעורין טעי בערשים לא טעי לדבריו דחזקיה קאמר ליה את מאי טעמא הדרת כך משום דלא קתני מן הערשים דלמא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא מן הערשים דאיכא למימר מהדר הוא דהדר ביה ותפוס לשון ראשון אלא אפי' מן השעורים נמי דאיכא למימר מיטעא הוא דקא טעי אפי' הכי תפוס לשון ראשון

עורים ליפטר דודאי מצי אמר אילו הייתי
זעים לא הייתי נודר כל עיקר קמשמע לן:
לא

ו' און מזה ראי'ה דלאטערן ליה לאשמעיען אע"פ שעבר וסא'ה יין בימי מוצאי
 ר' דפערס' טעמא דר"י שמוס דאין אדס מוציא דבריו לנטול ובי אחר הדיני
 דלאטערן לימער טעמא דר"י שמוס דסבר כרבי שמעון לימא דקדבר' דהרי
 יואל מן הטעם מן סבר ליה כד"ס דלמרי מן הגרונגות הי' נזיר ובי לימא
 דכ"ס מקום שנהגו (פסח' ג.) דלמרי' לא סבר ליה כר"ס מ' קאי רבי יוס' כ
 ומו' אין אדס מוציא דבריו לנטול והא דקאמר סבר ליה כרבי שמעון לאו
 י' נזיר הי' מסקי שמייהו כר' שמעון דגבי מנחות ומיחו רבנן גופייהו מדור
 שמוס דשעירין שיי' בני מנח' דבשמיטתן מנחת העומר ומנחת קלוא' דמז
 ורות ומעיקרא' ב' אחר הדיני נזיר לא הי' בדעמו לנזירות כלל ולחוקיה דמז
 סבר ליה כרבי שמעון לאו ארבי שמעון דפירקין קאמר אל' אהאוו דלקנן בני
 צבים חזוי' יא' רבי שמעון אומר אין זו עולה דטעמא שמוס דר'י המנד
 יגו (ס' ד' ג.) דמלי לא אל' בני מנח' מן השעורים מודה דפטור דלא
 אחר דקדושתא' ובי אחר אל' כ' להקריב צבים חזוי' מכל מקום קדושה היא
 קיבל עלי' מנחה מן הטעם ומודה רבי יוס' דפטור: **הר"י** נזיר מן הגרונגות
 ומרס מין ובי' הלל אומרים אינו נזיר ואזו כעניי כעניי האומר הדיני
 ו' ח' פירש דביושלי' מפרש דקרו אינש' לגרונגות מירוש' פ' כששאלין א'ו

קג.

הקדש * ולכן מצי' למהדר מוך כדי דיבור וי"ל דלמ"ד ח"ן פסחין במרטה נקט טעמא דב"ה דסבר כר"ש וטעמא דב"ש נקט לשטניי אפי' למ"ד פסחין דלמ"ד ח"ן פסחין לא הוי תרץ לפרושי טעמא דב"ש מאס דאין שאלה להקדש ועוד יס לפרש דניחא ליה לפרושי טעמא דב"ה הלל

אבל בשעת הפרשה אשר הפרשת איתמר יצא אמר ר' אסי אמר שקבען בשעת נדרת ולא כאשר נדרת ולא האומר הרי עלי לכוונה יביא שמן עשורן שלם עשורן שמעון פומר שלא יגמ' אמאי נדר חזקיה הא מני בית שמאי לשון ראשון דתנן וכן הדבילה ב"ש אומרים אינו נזיר ר' יוחנן הלל דבאומר אילו נדר לא הייתי נזיר כך לא שנו אלא דאמר רבא אמר מנחה מן חזקיה כמאן אמר ר' יוחנן אמר לשעורין מה ונאמי טעמא הדר ביה ונאמי איראי דתני מן הערשים אלא הוא דבשעורין טע' ויחנן אמר אפילו מן מאן אמר לשמעתי דמעי הוא בשעורין דבריו דחזקיה קאמר נדרת כך משום דלא א לא מיבעיא קאמר דאיכא למימר מהדר לשון ראשון אלא דאיכא למימר מיטעא יתוסף לשון ראשון אמר

דהתם היינו לידע אם בלשון נזירות נדר או לא ולהכי נקט לשון
ואקרו שאמרו לו יש בלשון הזה לשון נזירות ולהכי אינטרין לי למימר
בשאלתו דמונה משעה שנדר ^א דלא תימא עד שידע שהוא נזיר

שעבר ושם יין בימי מירותו אפילו הכי עולין לימי המנוח בדמותו
דבריו לנעלה וכי אמר הריני נזיר היה בדעתו לגמור ולפרש מן היין
שמעון לימא דקדקרי אדם מניא דבריו לנעלה ועוד קשה מה אטו
וגבורות ווי נזיר וכי מימא ביש מתו לה בדקאמאן שוקן ב"ה א"ה
כר"ס מי קאי רבי יוסף כב"ש וי"ל דרואה לישב דברי ב"ה ככולי
מכרי לה דרבי שמעון לאו משום דפליג ארבען דר' שמעון לענין
המנוח ורצן קצויהו מודו גבי גרוגרות דלא יהי נזיר דדוקא קבל
המנוח ומנחת קצויהו דבאות שערין ומנחת מעיל אכיון אבל
לנזירות כולל ולמחזיק דמדמי מנחה ומירות אהדי ההיא דמקום
אמר אלא אהאוו דלקמן נפרק הרי עלי עשרין (דף קט.) דתמן הרי
עשרה משום דלא המידך בדרך המהנדנים והיהו דמודוס איש
נזיר שמעון דפטור דרבי שמעון דלייתו עטמא משום דגבי עולה כי
יוי מכל מקום קדושה היא ויוי דתל עליה הקדש מן לא פקע אבל
ה"ר י"י נזיר מן הגרוגרות. (בספספתא (רפ"י דמירות) מנא א) [כינוי]
נזיר כינויים האומר הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבירה ומימא
זוט מירוס פ"י כששולטין אותו אומר קר היה בצלי שוקן רבי חס:
לא

עין משפט
גר מצודה

יח א מ"י פ"יו מהלכות
מעשה הקדושות הל' ג:
יט ב מ"י שם הל' ט:
כ ג מ"י פ"א מהלכות נזירות
הלכה י:
כא ד ה מ"י פ"יו מהלכות
מעשה"ק הלכה ט:

רבינו גרשום

[illegible]

(א) נראה דל"ל שהרי צודדי לא נחשון כמחילה לומר דבר שא"ל והלכך אמרין דתפוס לשון ראשון וכו'.